

съмътъ своите бащи и майки; множество млади булки, въ не-
свѣсь отъ безсмѣтния страхъ, хвърлятъ кармачетата си дѣца,
като че въ това намиратъ свойта лична безопасность.

На всѣки разкражъ отчаяни гледки препълнени съ
скрѣбъ и печаль! И всичко това пренася безпомощната пла-
чуща тѣлпа; всичко бѣрза, всичко бѣга, всичко се мѫчи да
надмине или поне да не отстане отъ войската — едничката
помошница на спасенето! Азъ съмъ напълно убѣденъ, че ако
ни бѣше неприятеля енергически преслѣдвалъ, то отряда ни
би бѣль окончателно избитъ и твърдѣ малцина съ време-
щѣха да си напомняватъ за боя при Стара Загора. Проче,
тоя бой има и свойтѣ хубави грани: тукъ първъ путь се
биятъ бѣлгаретъ въ своето отечество съ непримиримия врагъ
и първъ путь отбраняватъ родното си място и челядъта си
съ левска храбростъ, достойна за по-добра участъ. Нѣма сѫ-
нение, че тукъ много помогнаха офицеритѣ, които показаха
лично удивителна храбростъ. Пожъ тѣрпенето, съ което се
пренасяха мѫжитѣ и физическитѣ болѣсти, бѣше по високо
отъ всѣкаква похвала: вѣрви, на примѣръ, поручикъ Жи-
варевъ и Накуцева. «Какво ви е?» попитвамъ го. «Нѣма
нишо, въ крака съмъ раненъ!» — «Че защо не се качите
на нѣкой кола?» — «Че азъ съмъ легко раненъ! както и
да е ще стигна, има по тѣжко ранени отъ мене, тѣ нека
да се качятъ!» По нататакъ стигамъ Николай Попова, съ
окървавенъ кракъ, вѣзкачилъ ее на едълъ конь; последния
Нѣмаме много и отъ войниците да се возїтъ, освѣнъ щас-
тивитѣ ранени въ началото на боя, а всичкитѣ ония, кои-
ха първата и третата дружини, а тай сѫщо и ония, които
се раниха въ време на отстѫпването, всичкитѣ тай си и
останаха въ рѣзетѣ на лютия врагъ. Да се изнескѣтъ ране-
нитѣ вѣмаше никаква възможностъ!

Чувството за самозащитата и желание по скоро да се
излѣзе вѣнъ отъ опасността до такава степень завладѣло
умоветѣ на всички, които благополучно излѣзе изъ боя,
щото даже посль това, когато ариергарда навѣззе въ тѣсни-